

Матю Фицсимънс

КОНСТАНС

РОМАН

Превела от английски
НАДЕЖДА РОЗОВА

ОБСИДИАН
СОФИЯ

ПЪРВА ЧАСТ

ЪПЛОУД/ДАУНЛОУД

*Почина тя и си отиде;
и щом дъхът ѝ стихна,
събра одеждите си скромни,
към слънцето политна.*

*На входа в райските градини
пред ангели е вече
и зная аз, че тя замина
от тленност надалече.*

„Изчезване“, Емили Дикинсън

3

„Палингенеза“ беше замислена гениално – атмосферата напомняше повече на луксозно спа студио, отколкото на клиника. Вместо в стерилна чакалня въведоха Кони в просторен атриум, който винаги сияеше като на зазоряване благодарение на светлочувствителните оберлихти. Между стените от грубо изсечен варовик успокоително се носеше ромонът на водопад, който плавно се стичаше в декоративно езерце с риби в средата на пода. В плитки ниши бяха аранжирани бели като склера орхидеи в сини порцеланови саксии и върбови клонки в стъклени вази. По нищо не личеше, че дълбоко в недрвата на сградата методично се пренаписват природните закони. В атриума нямаше рецепция, но Кони знаеше какво трябва да направи. Приседна търпеливо на ръба на езерцето, плъзгаше пръсти по водата и гледаше как оранжево-белите риби лудуват под смарагдовозелените листа на водните лилии. Тананикаше си откъс от мелодията на нова песен, над която работеше. Още нямаше текст, но в главата ѝ непрекъснато звучаха шеговитите подмятания на охранителите по адрес на леля ѝ: *вещица без метла, вещица без метла*. Думите започнаха да се нижат в съзнанието ѝ, както ставаше всеки път, кога-

то я споходеше вдъхновението, и Кони започна да припява тихо, за да види дали прилягат на мелодията. Можеше и да излезе нещо от това. Щеше ли да си навлече неприятности, ако следващия път си донесеше китарата? Акустиката тук беше превъзходна.

Кони беше любопитна какво се говореше по света за смъртта на леля ѝ и затова потърси статии на елфдито си. През следващите седмици щеше да има време за обстоянни анализи на влиянието на Абигейл Стиклинг върху живота в Америка, но тъй като бяха минали едва няколко часа, повечето медии публикуваха само информация за самоубийството. Накратко, в единнайсет и трийсет и четири вечерта на 25 декември противоречивата създателка на клонирането на хора Абигейл Стиклинг беше сложила край на живота си, като бе скочила от покрива на легендарния хотел „Монро“. Свидетели разказваха, че д-р Стиклинг седяла в бара на „Скайлайн“, известен ресторант с гледка към Белия дом, говорела си с бармана и пиела шампанско. След като си платила сметката, тя се качила на покрива и скочила. Имаше линкове към видеозаписите от охранителните камери в ресторанта, но Кони нямаше желание да кликне върху тях.

Една статия отбелязваше, че Абигейл така и не се омъжила и не била близка с роднините си. Меко казано, помисли си Кони. В друга статия пишеше, че през последните няколко години леля ѝ се борела с депресията (още нещо, по което си приличаха). След това се изтъкваше, че като дете Абигейл била диагностицирана с болестта на Уилсън – рядко генетично разстройство, което води до натрупване на мед в тялото и в мозъка. Овладевало се с лекарства, но медта пречела на процесите на клониране, затова, както с огромно удоволствие разясняваха в статията, за разлика от клиентите на „Палингенеза“ Абигейл Стиклинг нямало да се върне. Кони загаси елфдито си. Не разбираше внезапно обзелото я желание да защитава леля си.

В другия край на езерцето бял мъж с прошарена коса и по халат се мъчеше да попълни на елефдито си необходимите документи за регистрация. Кони му отдаде заслуженото за упорството. Много хора над четиресет се справяха трудно с устройствата от ново поколение и предпочитаха старите си смартфони, вместо да се опитват да се приспособят. Наблюдаваше го как намества елефдито на ухото си. Изглеждаше като слухов апарат от близкото минало и прожектираше данни на светлинен дисплей на петнайсетина сантиметра пред очите на потребителя. Когато не успя да реши проблема, мъжът протегна двете си ръце напред, сякаш се мъчеше опипом да намери пътя си в тъмното. Всъщност нямаше нужда. Елефдитата бяха синхронизирани с потребителите си и разчитаха жестовете им във всяко положение. Децата, отраснали с тази технология, бяха шеметно бързи, десетте им пръста действаха независимо един от друг, ръцете им буквално пърхаха покрай телата им. Само че по-възрастните потребители като мъжа срещу Кони – типична „сребърна лисица“ – трудно се отърсваха от навика да „докосват“ екрана. Понякога некоординираните им движения изглеждаха направо комични. Точно по тази причина децата подкачаха родителите си, че са „зомбита“ – заради начина, по който размахваха ръце пред лицата си.

Мъжът забеляза, че Кони го наблюдава, и се намръщи, като че ли я беше хванал да наднича през прозореца на спалнята му. Огледа джинсите ѝ, протрити на коленете, и черната тениска и си направи заключение за всичко съществено, свързано с тази млада жена. Богатите надушват бедността, както другите хора надушват, че нещо в хладилника се е вкиснало. Кони беше чела някъде, че средно богатството на всеки от клиентите на „Палингенеца“ възлиза на около петстотин милиона – не беше евтино да измамиш смъртта.

Елефдито на Кони изпиука и тя провери кой я търси. Кейла Соломон. По това време? Сигурно беше не-

що спешно, тя се досещаше какво може да е. Противно на здравия разум Кони устоя на импулсивното си желание да остави обаждането да бъде пренасочено към гласовата поща. Елефдитата използваша технологията за костна проводимост, като изпращаха вибрациите направо към вътрешното ухо. Кони беше музикант и не вярваше, че някога ще свикне напълно.

– Кони? – Кейла звучеше като последния оцелял на потъващ кораб. – Извинявай, че ти звъня толкова рано.

– Здравсти – поздрави я Кони тихо, защото знаеше как отекват гласовете в атриума.

– Чуваш ли ме? Много тихо говориш.

– Извинявай, но съм в една чакалня.

– Всичко наред ли е?

– Да, на профилактичен преглед съм – излъга Кони. Не обсъждаше с никого факта, че има клонинг. Не всеки беше член на „Чеда на Адам“, но темата беше опасна и никога не се знаеше как ще реагира човек. – Какво има? Наред ли е всичко при теб?

– Става дума за Трина – отговори Кейла и потвърди подозренията на Кони.

Трина беше певицата в групата на Кейла – „Уедървейн“. Биваше ги. Малко неопитни, но Кони харесваше звученето им – хаотична смесица от кънтри и гоу-гоу, Лусинда Уилямс се среща с Чък Браун. Резултатът беше изненадващо добър. Трина беше превъзходна. Магнетично присъствие на сцената и мощен глас. Но на фона на другите водещи вокалисти напомняше апокалипсиса, предречен от майте. Половината време на Кейла минаваше в овладяване на резките промени в настроенията на Трина и свръхестествените количества медикаменти, които приемаше тя.

– Какво е станало този път? – попита Кони.

– Не знам. Не мога да я намеря.

– Никой ли не я е виждал в Ню Йорк? – Последния път Кейла намери Трина в Харлем след двуседмичен запой.

– Ще се появи, когато е готова – отговори Кейла дипломатично. – Работата е там, че имаме участия всяка вечер от сега до трийсети. А Трина, естествено, избира точно този момент да се запилее някъде.

– По празниците винаги е по-трудно – съчувствено призна Кони и се подготви за неизбежния въпрос.

– Ти какво ще правиш? – попита Кейла. – Знам, че ти се обаждам в последната минута, но миналия път беше страхотна. Невероятна. Публиката страшно те хареса. Още говорят.

Кони извъртя очи. Някога беше китаристка в скапа-на група, която така и не успя да запише дори дебютния си албум. Въпреки това обаче, а може би точно затова всички музиканти във Вашингтон, които се бяха увлекли по зловещата сензация около групата „Ню Фантомс“, ѝ се умилкваха. Лично Кони беше на мнение, че групата е надценена, а трагедията им е придала повече важност, отколкото заслужават. Или пък просто ѝ беше по-лесно да си внуши, че не ги е бивало – особено сега, когато вече наистина нямаха никакъв шанс.

– Моля те! – настоя Кейла почти отчаяно.

Кони прехвърляше наум готовите извинения, затова се учуди, когато се чу да казва „да“. От доста време не се беше качвала на сцената. Може би това я караше да се чувства толкова потисната. Въодушевяваше се, когато свири, сигурно дори щеше да се отърси от обичайната депресия по празниците.

– Наистина ли? – невярващо възкликна Кейла и я засипа с благодарности.

– Но само до трийсети – уточни Кони.

– Разбира се – отговори с облекчение и вълнение Кейла. – Адски съм ти задължена!

После ѝ обясни подробностите и обеща да ѝ изпрати списъка с песни за тази вечер.

Още преди Кони да осъзнае в какво се е забъркала, на далечната стена се появиха тегели. Безшумно се отвори врата и се показа Лейла Аскари. Беше медицин-

ска сестра, но се водеше „домакин“. Не беше облечена с болнична престилка, а със сапфиреносиня тясна пола и риза с цвѐта на яйчен жълтък, а лъскавата ѝ черна коса беше прибрана високо и закрепена със златна игла, поставена с хирургическа точност. Беше с високи обувки, но сякаш стъпваше с балетни пантофки по каменните подове. Кони се възхити на изпипаната ретро визия на Лейла. Самата тя нямаше как да я постигне, но на Лейла явно ѝ се удаваше с лекота. Кони владееше тъмното изкуство да изглежда като човек, който е толкова готин, че не му пука как се облича. Жените бяха наясно каква е разликата, но за мъжете си оставаше мистерия.

– Здравей, Констанс. Весела Коледа! – поздрави я Лейла.

Говореше с акцент, кадифена смес от британски и ирански. „Палингенеца“ се гордѐеше с личното отношение. Лейла беше домакин на Кони още от първото ѝ посещение и винаги се държеше с нея така, все едно двете са стари приятелки, които най-неочаквано са се срещнали отново. Само дето приятелите на Кони знаеха, че не бива да я наричат Констанс. Кони мразеше това име – предаваше се в семейството ѝ по майчина линия. Явно обичаха да обременяват дъщерите си със старомодни имена: Частити, Чарити, Фейт. Констанс звучеше като име на жена от първите заселници, която броди из Големите равнини в търсене на нов живот. Кони не го беше използвала, откакто престана да пее в църковния хор. Още от седемгодишна беше звезда, но едва на дванайсетия си рожден ден осъзна, че гласът е единственото хубаво нещо, което майка ѝ вижда у нея. Кони напусна хора, за да провери дали теорията ѝ е вярна, и всичко последвало я убеди в правотата ѝ.

– Много съжалявам за леля ти – каза Лейла. – Може да насрочим друг час, ако искаш.

– Не, добре съм – отговори Кони, макар и леко стъписана.

Незнайно защо беше допускала, че никоой в „Палингенеza“ не знае за роднинската ѝ връзка с основателката на клиниката. Лейла я споменаваше за пръв път.

– Разбирам. Жалко би било да повтаряш цялата процедура заради една провалена актуализация.

За да се изготви вярно изображение на човешкото съзнание, субектът трябваше да е дал съгласието си и да бъде напълно спокоен. В „Палингенеza“ многократно акцентираха върху това по време на предварителната ориентация, но Кони не виждаше връзка със сегашната ситуация. Двете с леля ѝ не бяха близки.

– Честно да ти кажа, не съм близка с леля си още от шестгодишна. Случилото се е тъжно, но не съм разстроена. Почти не я познавах.

Лейла кимна и я поведе към съблекалнята. Докато актуализират невронния запис на Кони, дрехите ѝ щяха да бъдат изгладени и да я очакват. Струваше ѝ се малко прекалено едни джинси и тениска да се носят на химическо чистене, но услугата беше задължителна част от пакета, затова тя се съгласи. Кони съблече бельото си и се огледа в огледалото. Беше напълняла с около седем килограма през годините след катастрофата и не ѝ харесваше нито как изглежда, нито как се чувства. Предпазливо сви десния си крак, който вече я наболяваше след лудото блъскане между протестиращите. Белезите ѝ бяха криви като бодлива тел – заради това не беше слагала пола след операцията. След като я изписаха от болницата, Кони прескочи физиотерапията и допусна коляното ѝ да атрофира. Сама си беше виновна, че кракът ѝ беше хронично скован и не я слуша – за това, а и за други неща, – но след Нова година може би щеше отново да се захване с някакви тренировки.

Разсеяно плъзна длан по лявата си ръка – имаше почти цял ръкав от татуировки, останали бяха само няколко празни места. Ако умееше да чете, човек щеше да установи, че ръкавът разказва живота ѝ и историята на семейството ѝ, изтъкана от нишки между три кон-

тинента. На китката имаше лъв с жълто цвете между челюстите и червен лотос в лапите си – берберския лъв, символ на Англия, откъдето произхождаше родът на майка ѝ. Червеният лотос символизираше Виетнам, а жълтата бругманзия беше цветето на Нигерия – откъдето бяха съответно баба ѝ и дядо ѝ по бащина линия. Около бицепса на Кони беше изобразена историята на баща ѝ, която тя беше научила не от майка си, а през безбройните часове, прекарани край масата в кухнята на баба Джол. След смъртта ѝ Кони не можеше да се примири с мисълта, че всичко ще бъде заличено. С татуировките поддържаше историята жива, като същевременно добавяше към нея собствените си щрихи. Проследи с поглед фигурите на рамото си, където беше увековечила трагичната катастрофа, преобърнала живота ѝ.

Кони облече болнична нощница с гол гръб, а върху нея – халат с монограм, и обу чехли. Обичаше тези халати: все едно я обгръщаше топъл облак. Отдавна щеше да е откраднала някой, ако не бяха толкова обемисти и трудни за криене. Смешното беше, че Лейла сигурно с радост щеше да ѝ даде един, само да поиска, но гордостта възпираше Кони. Съзнаваше бедността си твърде болезнено, за да моли за подаръци.

Върнаха се в атриума, където Лейла настани Кони в плюшено кресло и прехвърли дневното меню от своето елефди към устройството на Кони. Менюто изникна в зрителното ѝ поле и тя го прегледа набързо, но вече знаеше какво иска. В реалния свят не можеше да си позволи да се глези със суши, но в „Палингенеза“ държача готвач на щат. Никога не използваша принтер за храна и поднасяха истинска риба тон, отгледана в рибовъдни ферми. Кони си поръча едамаме и рулца „дъга“. Умираще за чашка топло саке, колкото да свали градуса на напрежението, но алкохолът беше забранен дванайсет часа преди актуализация. Кони събра вежди и отброи часовете назад. По кое време беше престана-

ла да пие снощи? Трябваше всичко да е наред, когато започне процедурата.

– Искаш ли да ти направят маникюр или педикюр? – попита Лейла.

Поредната услуга, предлагана от клиниката, за да отвлече вниманието на клиентите от истинската причина за посещението им. По-добре да мислят за токущо изгладени дрехи, меки халати и успокоителни японски декоративни езерца. Беше ѝ отнело известно време да свикне, че някой може да я докосва, докато е в безсъзнание, но беше толкова приятно да се събуди с готов маникюр, че не можеше да откаже.

– Мислех си за светлооранжево.

Лейла отбеляза избора на Кони, после се поколеба.

– Да призная ли нещо?

– Звучи злокобно.

– Потърсих информация за „Ню Фантомс“ и чух няколко стари песни.

– Така ли? Нямахте нужда – каза Кони, а всъщност искаше да каже: „Ще ми се да не го беше правила“.

– Не, сериозно, били сте невероятни – отвърна Лейла. – Разбирам на какво се дължи шумотевицата около групата. Имаш красив глас.

– Благодаря – отговори Кони с надеждата да сложи край на разговора.

– Пееш ли още?

Кони кимна, но никак не ѝ се искаше да продължават да разискват темата. След катастрофата се беше опитала да се откаже от музиката, но тя беше част от нея и не можеше да я остави зад гърба си. По-лесно щеше да ѝ бъде да живее без крак. Въпреки това избягваше музиката, спечелила на „Ню Фантомс“ договор за запис на албум, и свиреше с местни банди, които нямаха никакъв шанс да успеят. Чувстваше се в безопасност с тях. Или поне така си внушаваше.

– Ще ми кажеш ли кога ще свириш пак? Много ми се иска да дойда.

– Добре – обеща Кони, но не спомена за концертите с „Уедървейн“, в които току-що се беше съгласила да участва.

Лейла се усмихна, усетила, че е попреминала границата.

– Е, добре. Просто исках да ти кажа, че музиката ви много ми хареса. Връщам се след няколко минути. Ти започвай.

Преди всяка актуализация винаги се попълваха едни и същи формуляри, подписваха се едни и същи декларации. *Инициали тук, за да освободиш „Палингенеза“ от отговорност, ако мозъкът ти се превърне в омлет с три сирена.* И така, страница след страница с усмъртителен правен жаргон. Лейла прехвърли формулярите в елефдито на Кони и си тръгна, а тя събу чехлите си, сви крака под себе си и отвори на първата страница – медицинския въпросник.

Име?

Констанс Ейда Дарси

Възраст/Дата на раждане?

22 г./10 януари 2016 г.

Документът я осведоми, че последната ѝ актуализация е била преди четиресет и четири дни. На дисплея се появи изчерпателно стандартно уведомление, че „Палингенеза“ не препоръчва повече от трийсет дни между актуализациите, за да се избегнат неврологични и физиологични усложнения при клонинга. В случай на преждевременна смърт на клиента, „Палингенеза“ нямаше да съживи клонинга, ако са минали над деветдесет дни от последната актуализация. Иначе казано, прецакана си. Кони отиде направо в долния край на страницата и маркира квадратчето, за да потвърди, че е прочела написаното и е наясно с рисковете.

Наистина ги съзнаваше и напоследък беше започнала да се пита защо продължава да се подлага на всичко това. Точно по тази причина беше закъсняла с ежеме-

сечната актуализация. Чудеше се дали да не се откаже незабавно и да продължи да си живее живота, но все още не можеше да го направи. Беше наясно, че причината се дължи отчасти на катастрофата. Успокоително беше да си имаш резервен вариант, въпреки че етичните въпроси около клонирането на хора продължаваха да я смуцават. Едва ли беше единствената, която се чувства по този начин. Неслучайно „Палингенеза“ полагаха такова старание да развличат клиентите при посещенията им в клиниката. Не помнеше нито веднъж да е чула или прочела думата „клонинг“. Всичко беше обвито в евфемизми: „домакини“, „актуализации“, „поддръжка“. Измислено беше така, че да отклонява вниманието на клиентите от тревожния факт, че съвсем наблизко се намира техният двойник в очакване на мига, когато ще им се случи нещастие.

Лейла се върна със сребрист поднос. Върху салфетка от плат бяха изискано подредени пет хапчета: медикаментите, наречени „Алиса в Страната на чудесата“, които щяха да направят съзнанието на Кони спокойно и проводимо. Възможно беше въпреки тях то да не реагира охотно, но все пак лекарствата улесняваха процеса. Лейла изчака Кони да изпие хапчетата, обеща ѝ да се върне, след като приключи с документите, и отново се отдалечи.

– Готова ли си? – попита Лейла.

Кони вдигна глава сепнато. Беше се унесла в блянове, вместо да попълва формулярите. Усещаше очите си твърде малки в ямките им.

– Моля? Не, още не съм се нахранила – каза Кони.

Върху подноса беше останало само малко усаби и няколко резенчета джинджифил. Кой беше изял суши-то ѝ? Потърси с поглед виновника. Възрастният мъж по халат също беше изчезнал. Съвпадение? Кони свъси вежди. Само че, съдейки по зеления ореол на дис-